

СЦЕНАРИЈА ЗА ПЛАН ЗА ПОДДРШКА НА ОДНЕСУВАЊЕТО (BSP)

Сценарио 1:

Марко е 5-годишно момче. Кога од него се бара да ја исчисти областа откако ќе игра, Марко ги фрла играчките и вика „Не!“. Неговиот воспитувач вели дека однесувањето се случува 80% од случаите кога се бара чистење и дека функцијата на однесувањето е да избега од задачата за чистење и средување.

Сценарио 2:

Јан е тригодишно момче со аутизам. Кога другите деца ќе му ја земат играчката или ќе се приближат премногу за време на играта, тој ги удира. Неговиот воспитувач го следел однесувањето и дошол до заклучок дека однесувањето се случува 2-3 пати на ден, дека функцијата на однесувањето е пристап до саканата играчка или личен простор.

Сценарио 3:

За време на играта на отворено, воспитувачите забележале дека детето покажува постојана навика да бега од групата и да бара место за криење зад дрвја или опрема за игралиште. Однесувањето се случувало 1-2 пати за време на секоја игра на отворено и станало очигледно дека детето се обидува да избега од групната активност или има преоптоварување на сетилата. Како воспитувачи, целта беше да се поттикне детето да остане во дадените граници на играта и активно да учествува во групните активности. За да се реши ова, беа поставени јасни граници за просторот за игра, а на детето му беше даден избор на активности. Покрај тоа, се нудат чести паузи за сензорна стимулација, како што се нишање или играње во песокот. Доколку детето останеше во групата, ќе добиеше пофалби и внимание, а беа понудени и посебни активности за учество. Меѓутоа, ако детето се обидело да побегне, се користело нежно пренасочување назад во групата, а детето морало да се откаже од саканата играчка до крајот на денот. За да вежба да остане во границите, детето се занимава со игра во затворен простор со помош на визуелни знаци како што се конуси и линии со креда за да го означи просторот за игра. Во текот на овој процес, едукаторите внимателно ја следеа зачестеноста на инцидентите со бегство за да ја проценат ефективностa на користените стратегии.

Сценарио 4:

За време на ужина или ручек, детето фрла храна на подот или на врсниците. Ова се случува во 50% од случаите и се чини дека функцијата на однесувањето е барање внимание или избегнување јадење несакана храна. Преферираното алтернативно однесување е детето да ја јаде понудената храна или учтиво да побара да ја напушти масата. Ваквото однесување беше решено со сервирање мали порции храна, нудење избор помеѓу две здрави опции и користење вербални потсетници за манири на масата. Детето потоа е пофалено што јадело

или му се дава дозвола да ја напушти масата и се наградува со дополнително време за игра или некоја друга мала награда за комплетирање на оброкот по саканото однесување. Спротивно на тоа, ако храната се фрли, последицата е губење на десертот или омилената активност, заедно со краткото заминување од масата до одредено место за „смирување“. Некои наставни стратегии и вежби вклучуваат вежбање користење вилушка и лажица, играње улоги со кукли или кукли за време на оброците и користење социјални приказни за пробување нова храна. Собирањето податоци за тоа колку пати е земена храна пред и по овој план е важно за да се обезбеди ефективност на стратегиите.

Сценарио 5:

Секој ден за време на попладневната пауза, едно од децата плаче и вреска кога треба да легнат. Изгледа дека на овој начин се обидуваат да избегнат спиење или да бараат внимание. Целта ќе биде детето да лежи мирно на својата простирка и да се одмора или да спие за време на паузата. За да се помогне во тоа, светлата се затемнуваат, се слуша тивка музика, се чита смирувачка приказна, а во близина е омиленото плишано животно или ќебе на детето. Кога си легнуваат без врева, добиваат пофалби и избираат посебна активност после спиење. Малите протести се игнорираат, но ако врескањето продолжи, детето е отстрането од просторот за спиење во „тивкиот агол“ за многу кратко време. Дома се воспоставува рутина пред спиење, се воведуваат техники за релаксација и се воведуваат визуелни распореди кои ја покажуваат рутината за спиење. Однесувањето се следи пред и по воведувањето на планот за поддршка за да се види неговата ефикасност во однос на должината и интензитетот на епизодите на плачење.

СЦЕНАРИОА ЗА ФУНКЦИОНАЛНА ОЦЕНКА НА ОДНЕСУВАЊЕТО (FPP)

Сценарио 1:

Иван е четиригодишно момче со аутизам. За време на утринските активности во кругот, Иван вреска и ги покрива ушите, особено кога другите пеат или читаат на глас. Интензитетот на неговото врескање е висок и трае неколку минути. Овие епизоди обично траат околу 5-10 минути и се случуваат 3-4 пати неделно.

Сценарио 2:

Марија е тригодишно девојче кај кое е дијагностицирано доцнење во развојот на говорот. За време на слободната игра, Марија зграпчува играчки од другите деца и извикува „Мое! Кога од неа се бара да сподели играчки, таа понекогаш толку се лути што ги удира и турка другите деца. Однесувањето обично се случува 5-6 пати на ден.

Сценарио 3:

Лука е 5-годишно момче со сомневање за дијагноза на АДХД. 1-2 пати на ден Лука ја напушта училницата без дозвола, талка по ходниците или другите делови од училиштето. Некогаш го нема и до 20 минути!

Сценарио 4:

Четиригодишната Лена фрла играчки, коцки или други предмети на подот кога е фрустрирана од некоја активност или кога преминува од една активност во друга. Однесувањето е со умерен интензитет и може да доведе до помали повреди или материјална штета. Овие испади се кратки и се случуваат 2-3 пати на ден.

Сценарио 5:

Ерик е тригодишно момче со аутизам. Тој или најчесто ги игнорира упатствата на наставникот или одбива да учествува во активности или не учествува во активностите според упатствата. Интензитет: Неговото однесување варира од низок до умерен интензитет, во зависност од специфичното однесување. Времетраењето варира и може да трае во текот на активната. Фреквенција: неколку пати на ден преку различни активности.